

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 roku (sygn. akt VI C 75/14) Sąd Rejonowy w K. VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Ł., w sprawie z powództwa B. P. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł. o zapłatę kwoty 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Białymstoku I Wydziału Cywilnego z dnia 4 lutego 2014 r. (sygn. akt I Nc 879/14) i oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6.242 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

Powód B. P. do dnia 5 marca 2009 r. był właścicielem 3.500 akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł., o nominałach: 3.000 akcji serii (...) od numeru (...) do numeru (...) i 500 akcji serii B2 od numeru (...) do numeru (...). Na dzień 2 grudnia 2014 r. powód był właścicielem 1.7500 sztuk akcji serii (...) od numeru (...) do numeru (...).

W umowie zawartej w dniu 5 marca 2009r. B. P. zobowiązał się sprzedać (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł. 1250 sztuk akcji (...) S.A. serii (...) od numeru (...) do (...) oraz 500 sztuk akcji (...) S.A. serii B2 od numeru (...) do (...), a (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. zobowiązał się kupić akcje od B. P., za cenę za jedną akcję od 40 zł do 101 zł, płatną w ratach, pierwsza rata w terminie 14 dni od dnia spełnienia się warunków określonych w art. 2a ust. 1 a-c umowy. Wysokość drugiej raty uzależniona była od obrotu wykonanego przez wszystkie apteki akcjonariusza. Powyższa umowa była wynikiem przyjęcia oferty złożonej akcjonariuszom Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w Ł.. Pierwsza rata ceny zakupu sprzedanych akcji została ustalona na kwotę 40 zł za jedną akcję i po spełnieniu warunków określonych w umowie została zapłacona przez pozwanego w całości. Pismem z dnia 21 czerwca 2012 r., które zostało doręczone najpóźniej 26 czerwca 2012r., powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 57.750 zł tytułem zapłaty drugiej raty za sprzedane akcje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwana nie zapłaciła powodowi drugiej raty za sprzedane akcje na podstawie umowy z dnia 5 marca 2009r. Sąd Rejonowy w Białymstoku I Wydział Cywilny zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz B. P. kwotę 57.750zł, tytułem zapłaty drugiej raty za sprzedane akcje (...) S.A., z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2012r. do dnia zapłaty.

W umowie sprzedaży akcji z dnia 5 marca 2009r. strony postępowania ustaliły, iż w przypadku zbywania przez B. P. pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A., pozwanemu przysługiwać będzie prawo pierwszeństwa ich nabycia w warunkach przewidzianych w art. 2 zawartej umowy. Oświadczenie o skorzystaniu z prawa pierwszeństwa pozwany wykona w terminie 7 dni od dnia uzyskania pisemnej informacji o woli zbycia akcji.

Umawiające się strony w art. 2a ust 7 umowy z dnia 5 marca 2009 r. ustaliły, iż w przypadku zbywania przez powoda wszystkich lub części pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A., po upływie trzech lat od dnia zawarcia niniejszej umowy, pozwany zobowiązuje się do ich nabycia na zasadach ustalonych w art. 2 przedmiotowej umowy, z zastrzeżeniem, iż płatność pierwszej raty nastąpi w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez pozwanego informacji o ilości i serii sprzedawanych akcji oraz z zastrzeżeniem, iż płatność drugiej raty nastąpi w ciągu 30 dni od daty zgłoszenia żądania zapłaty drugiej raty. W takiej sytuacji przeniesienie własności akcji nastąpi nie później niż w terminie 7 dni od otrzymania przez sprzedającego kwoty I raty.

W art. 2a ust. 8 umowy, strony ustaliły, iż pozwany jest zobowiązany do zakupu pozostałych akcji o których mowa w ust. 6, po upływie trzech lat od dnia złożenia niniejszej oferty i nie wcześniej niż od daty zgłoszenia żądania zgłoszenia żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji.

Rada Nadzorcza Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł., uchwałą nr 1 z dnia 12 sierpnia 2013 r., wyraziła zgodę na sprzedaż akcji Spółki przez B. P. posiadającego 1750 akcji serii (...) o numerach od (...) do (...) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Pismem z dnia 3 września 2013 r., które zostało doręczone w dniu 6 września 2013 r., powód, na podstawie art. 2a ust. 7 i 8 umowy sprzedaży akcji z dnia 5 marca 2009r., wezwał pozwanego do nabycia pozostałych akcji (...) S.A. w Ł. serii (...) od numeru (...) do numeru (...) w ilości 1750 sztuk na zasadach określonych w umowie i zapłaty kwoty 70.000zł / 40zł x 1750 sztuk akcji /, w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania. Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. nie kupił od powoda posiadanych przez niego pozostałych 50% akcji tj. 1.750 akcji serii (...) od nr (...) do nr (...) za kwotę 70.000zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów, które uznał za wiarygodne. Zdaniem Sądu I instancji w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów, a ponadto dotyczyły one okoliczności bezspornych między stronami postępowania.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwo jako bezzasadne wobec skutecznego podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Jako podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 389 k.c. argumentując, że w przedmiotowej sprawie Strony postępowania, działając na podstawie art. 353¹ k.c., zawarły w dniu 5 marca 2009 r. umowę sprzedaży akcji, która była umową złożoną bowiem zawierała postanowienia regulujące sprzedaż akcji (...) S.A. 1.250 sztuk akcji serii (...) od numeru (...) do numeru (...) i 500 sztuk akcji serii B2 od numeru (...) do numeru (...), których właścicielem był B. P. oraz obejmowała również (art. 2a ust. 6, 7 i 8) umowę przedwstępną sprzedaży pozostałych akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł., których właścicielem był powód.

Zdaniem Sądu Rejonowego istotą sporu w rozpoznawanej sprawie była interpretacja zapisów zawartych w art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy sprzedaży akcji z dnia 5 marca 2009 r. Sąd I instancji podzielił stanowisko strony pozwanej, zgodnie z którym powyższe postanowienia umowne stanowią umowę przedwstępną dotyczącą nabycia przez pozwanego od powoda pozostałych 50% akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł., która wolą stron, znajduje swój zapis w zawartej umowie sprzedaży akcji.

Sąd I instancji wskazał, że dokonując wykładni sporych zapisów umowy, należy pamiętać, iż przedmiotowa umowa jest wynikiem przyjęcia oferty złożonej przez pozwanego, w której zaoferował nabycie określonej ilości akcji (...) S.A., pod warunkiem, że każdy z akcjonariuszy, który przyjmie ofertę i zawrze umowę sprzedaży akcji, przeniesie własność 50% posiadanych akcji. Ta część oferty znajduje swoje odzwierciedlenie w tej części zawartej umowy, która dotyczy sprzedaży 1.750 sztuk akcji. Ponadto pozwany złożył ofertę nabycia po 3 latach od dnia złożenia oferty i nie wcześniej niż od daty żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji, wszystkich pozostałych lub części – według uznania akcjonariusza, akcji akcjonariuszy którzy przyjmą ofertę i zawrą umowę sprzedaży akcji – za ceną ustaloną i obliczoną zgodnie z postanowieniami art. 2 oferty. Powyższa część oferty odpowiada zapisom art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy z dnia 5 marca 2009 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego skoro przedmiotem sprzedaży było jedynie 1.750 sztuk akcji, co wynika *expressis verbis* z art. 2 ust. 1 zawartej umowy, to mając na uwadze treść złożonej oferty, która została przyjęta oraz treść umowy z dnia 5 marca 2009 r. należy uznać, iż jest to umowa przedwstępna (art. 389 § 1 k.c.) sprzedaży pozostałych 50% akcji lub ich części. Dalej Sąd I instancji argumentował, że zgodnie z art. 389§1 k.c. umowa, przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy, powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Umowa przedwstępna przygotowuje i zapewnia dojście do skutku umowy przyrzeczonej, której zawarcie w danym momencie nie jest, z jakichś powodów możliwe lub dogodne, ale zarazem strony podjęły już decyzję co do zawarcia tej umowy / istnieje porozumienie co do istotnych jej postanowień /. Celem zawarcia umowy przedwstępnej jest stworzenie stanu pewności, że określona, projektowana przez strony umowa zostanie zawarta. Cel umowy przedwstępnej może zostać zrealizowany, jeżeli określa ona przynajmniej te elementy umowy przyrzeczonej, które są niezbędne dla jej dojścia do skutku. Umowa przedwstępna musi zatem określać, pod rygorem nieważności,

elementy przedmiotowo istotne / konieczne / umowy przyrzeczonej / por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 czerwca 2008r., I ACa 204/08, LEX nr 465083 /.

Umowa przedwstępna może mieć postać albo odrębnej umowy, albo postanowienia w innej umowie, którą zawarły strony stosunku zobowiązaniowego. W rozpoznawanej sprawie zdaniem Sądu meriti, strony postępowania ustaliły, iż umowa przedwstępna sprzedaży pozostałej części akcji posiadanych przez powoda, będzie zawarta w podpisanej w dniu 5 marca 2009 r. umowie sprzedaży akcji.

Zgodnie z art. 389 §1 k.c. umowa przedwstępna powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Przy umowie przedwstępnej sprzedaży najistotniejszym elementem przedmiotowo istotnym jest dokładne, nie budzące wątpliwości stron określenie przedmiotu umowy oraz ustalenie ceny nabycia. Zdaniem Sądu Rejonowego w realiach rozpoznawanej sprawy umową przyrzeczoną jest umowa sprzedaży pozostałych 50% akcji, B. P. ma przenieść posiadane akcje Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. a (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł., zapłacić cenę określoną w art. 2 umowy zawartej w dniu 5 marca 2009r. Umawiające się strony, zdaniem Sądu I instancji, ustaliły także termin zawarcia umowy przyrzeczonej – po upływie trzech lat od zawarcia umowy z dnia 5 marca 2009r., tj. po 6 marca 2012r. i jednocześnie nie wcześniej niż od daty zgłoszenia żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji.

Sąd Rejonowy przywołał również ugruntowany pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym określony w umowie przedwstępnej termin zawarcia umowy przyrzeczonej nie jest terminem końcowym, a jedynie terminem spełnienia świadczenia, którego upływ nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania do zawarcia umowy przyrzeczonej, a przeciwnie - upływ tego terminu skutkuje wymagalnością roszczenia o zawarcie umowy. Konsekwencją tej wymagalności staje się rozpoczęcie biegu jednorocznego terminu przedawnienia, a także wynikającego z art. 390 §2 k.c. roszczenia o zawarcie umowy przyrzeczonej. Bezskuteczny upływ terminu uzgodnionego lub wyznaczonego do zawarcia umowy przyrzeczonej staje początkiem terminu przedawnienia roszczeń z umowy przedwstępnej. Zgodnie z art. 390 §3 zdanie pierwsze k.c., roszczenia z umowy przedwstępnej przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym umowa przyrzeczona miała być zawarta.

Według Sądu Rejonowego w realiach rozpoznawanej sprawy, umowa przyrzeczona miała być zawarta po upływie trzech lat od popisania umowy i nie wcześniej niż od daty zgłoszenia żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji (art. 2a ust. 8 umowy z dnia 5 marca 2009r.). W przedmiotowej sprawie był to termin 26 czerwca 2012r. - trzy lata po podpisaniu umowy z dnia 5 marca 2009 r. i jednocześnie nie wcześniej niż od daty żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% akcji. Z żądaniem tym powód wystąpił pismem datowanym na dzień 21 czerwca 2012 r., z którym pozwany zapoznał się najpóźniej w dniu 26 czerwca 2012r., kiedy to udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie powoda.

Zdaniem Sądu I instancji, skoro powód wystąpił z pozwem w dniu 31 stycznia 2014 r. (a więc po upływie rocznego terminu przedawnienia określonego w art. 390 §3 zdanie pierwsze k.c., który upłynął w dniu 26 czerwca 2013r.) i w toku postępowania strona powodowa nie udowodnił, iż do dnia wytoczenia powództwa nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia roszczenia z umowy przedwstępnej, to wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia, roszczenie powoda nie może być skutecznie dochodzone przed Sądem.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 496 k.p.c., uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Białymstoku I Wydziału Cywilnego z dnia 4 lutego 2014r., sygn. akt I Nc 879/14 i z mocy art. 390 §3 zdanie pierwsze k.c. oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.c. zasądzając z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6.242 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją powód zarzucając Sądowi Rejonowemu:

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu nierozpoznanie istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa przez Sąd I instancji w oparciu o bezpodstawny zarzut przedawnienia, przy pełnym pominięciu kwestii merytorycznych. W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Na wypadek zaś uznania przez Sąd, że nie zachodzi podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku w oparciu o zarzut nierozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy apelujący podniósł następujące zarzuty:

I. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 389 § 1 KC w zw. z art. 380 § 3 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, że postanowienia zawarte w łączącej strony Umowie sprzedaży akcji z dnia 5 marca 2009 r., ujęte w pkt. 2a ust. 6, 7 i 8, dotyczące sprzedaży akcji powoda serii (...) od nr (...) do nr (...) (pozostałe 50% akcji powoda) stanowią „umowę przedwstępną sprzedaży pozostałych akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł., których właścicielem był powód” (str. 5 – 6 uzasadnienia wyroku) i, w związku z powyższym, niewłaściwe ustalenie przez Sąd

I instancji, że powód wystąpił z pozwem po upływie rocznego terminu przedawnienia, który upłynął w dniu 26 czerwca 2013 r., w sytuacji gdy faktycznie strony w spornej części umowy zawarły umowę dwustronnie zobowiązującą, uzależniającą powstanie skutków czynności prawnej od zaistnienia zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunków w postaci złożenia oświadczeń woli w ściśle określonych terminach), a co za tym idzie intencją stron nie było stworzenie zapewnienia zawarcia umowy przyrzeczonej, lecz już w dacie zawarcia umowy z dnia 5 marca 2009 r. strony złożyły oświadczenia definitywne i ostateczne;

2. art. 3531 KC w zw. z art. 89 KC przez błędną wykładnię, która doprowadziła do

niezastosowania właściwego przepisu (art. 89 KC) i nieuzasadnionego przyjęcia przez Sąd, że uzależnienie przez strony Umowy z dnia 5 marca 2009 r., zgodnie

z zasadą swobody zawierania umów, powstanie skutku rozporządzającego od zdarzeń przyszłych i niepewnych (m. in. obrót wykonany przez wszystkie apteki akcjonariusza, wykup przez (...) S.A. 1250 sztuk akcji (...) S.A. serii (...) o numeru (...) do (...) i 500 sztuk akcji (...) S.A. serii B2 od numeru (...) do (...) Sprzedającego w dwóch ratach w ściśle określonych terminach – art. 2 Umowy, upływ trzech lat od podpisania umowy - art. 2a ust. 7, wola zbycia przez Sprzedającego pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A. przekazana (...) S.A. w formie pisemnej wraz z informacją o ilości i serii sprzedawanych akcji - art. 2a ust. 6 i 7 itp.) nie stanowi zastrzeżenia przez strony warunku zawierającego przejście na pozwaną własności 50% pozostałych w posiadaniu powoda akcji;

3. art. 2a ust. 8 Umowy sprzedaży akcji z dnia 5 marca 2009 r. w zw. z art. 389 § 1 KC poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że pomimo spełnienia warunków zawieszających zawartych w Umowie z 5 marca 2009 r., do skutku rozporządzającego, w postaci przejścia prawa własności 50 % pozostałych w posiadaniu powoda akcji na pozwaną wymagane było zawarcie umowy przyrzeczonej „po upływie trzech lat od podpisania umowy i nie wcześniej niż od daty zgłoszenia żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji” (k. 9 uzasadnienia wyroku);

4. art. 65 § 2 KC poprzez jego niezastosowanie i dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron złożonych w dniu 5 marca 2009 r. w przedmiocie warunków przejścia prawa własności 50% pozostałych w posiadaniu powoda akcji, w zakresie:

- dyrektywy gramatycznej i uznanie, że zapisy literalne umowy nakazują potrzebę zawarcia umowy dodatkowej, przyrzeczonej, natomiast zapisy art. 2a ust. 6, 7 i 8 stanowią umowę przedwstępną sprzedaży pozostałych akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł., których właścicielem był powód w sytuacji, gdy wolą i celem stron było zawarcie jednej umowy ostatecznie

i definitywnie regulującej wszelkie kwestie związane ze sprzedażą przez powoda akcji (...)A., ograniczonej warunkami zawieszającymi,

- dyrektywy zbadania zgodnego zamiaru stron i celu umowy poprzez nieuzasadnione

uznanie, że wbrew przyjętym zwyczajom zawierania tego rodzaju umów sprzedaży akcji lub udziałów, strony – poprzez uzależnienie realizacji umowy w części zapisów art. 2a ust. 6, 7 i 8 od zdarzeń przyszłych i niepewnych – miały na celu podpisanie w przyszłości dodatkowej umowy przyrzeczonej;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 KPC poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, tj. wyjaśnień powoda, z których wynikają okoliczności zawarcia Umowy sprzedaży akcji z dnia 5 marca 2009 r., brak jakichkolwiek ustaleń co do zawarcia umowy przedwstępnej w tekście Umowy sprzedaży akcji i zgodna intencja stron, że jest to „jedyna umowa i tylko o takiej umowie się rozmawiało, była to umowa, która rozwiązywała wszystkie sprawy związane ze sprzedażą akcji. (...) Nie padło hasło umowa przedwstępna” (k. 2 protokołu rozprawy z dnia 28 sierpnia 2014 r.), a w konsekwencji błędne ustalenie przez Sąd, że zgodną wolą stron było zawarcie umowy przyrzeczonej dotyczącej pozostałych 50% akcji powoda w tekście Umowy sprzedaży akcji;

2. art. 493 § 1 KPC poprzez dopuszczenie dowodu z dokumentu – wezwania do

spełnienia świadczenia z dnia 21 czerwca 2012 r., niezgłoszonego ani nie załączonego do zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 18 lutego 2014 r.,

a zawnioskowanego przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2014 r., w sytuacji, gdy wskazany dowód powinien zostać pominięty jako spóźniony;

3. art. 236 KPC poprzez przeprowadzenie dowodu z wezwania do spełnienia świadczenia z dnia 21 czerwca 2012 r. pomimo braku wydania postanowienia o dopuszczeniu wskazanego dowodu;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że:

1. zapis art. 2a ust. 6 i 7 umowy, w której umawiające się strony ustaliły, iż w przypadku zbywania przez Sprzedającego /powoda B. P./ pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A., (...) S.A. przysługiwać będzie prawo pierwszeństwa ich nabycia na warunkach przewidzianych w art. 2 zawartej umowy, a w art. 2a ust. 7 ustaliły, iż w przypadku zbywania przez powoda wszystkich lub części pozostałych w jego posiadaniu akcji, po upływie trzech lat od zawarcia umowy z dnia 5 marca 2009 r., pozwany zobowiązuje się do ich nabycia na zasadach ustalonych w art. 2 niniejszej umowy, należy uznać, iż jest to umowa przedwstępna sprzedaży pozostałych 50% akcji lub ich części - k. 7 uzasadnienia wyroku,

2. w rozpoznawanej sprawie strony postępowania ustaliły, iż umowa przedwstępna

sprzedaży pozostałej części akcji posiadanych przez powoda, będzie zawarta w umowie podpisanej w dniu 5 marca 2009 r. umowie sprzedaży akcji – k. 8 uzasadnienia wyroku,

3. w realiach rozpoznawanej sprawy, umowa przyrzeczona miała być zawarta, co wynika z art. 2a ust. 8 umowy z dnia 5 marca 2009 r., po upływie trzech lat od podpisania umowy i nie wcześniej niż od daty żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji - k. 9 uzasadnienia wyroku,

4. termin przedawnienia roszczenia upłynął w dniu 26 czerwca 2013 r. - k. 9 uzasadnienia wyroku.

W konsekwencji sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 27 maja 2015 r. powód poparł wniesioną apelację natomiast pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy w Łodzi dodatkowo ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z § 8 ust. 2 statutu Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. wszystkie akcje spółki są akcjami imiennymi i nie mogą być zmienione na okaziciela. Natomiast zgodnie z § 12 ust. 1 wskazanego statutu zamiar zbycia akcji wymaga pisemnego zawiadomienia Rady Nadzorczej celem uzyskania zezwolenia. Zezwolenie udzielane jest przez Radę Nadzorczą w formie pisemnej, pod rygorem nieważności.

/bezsporne, a nadto status Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. – k. 74-79/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zaskarżone rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne. Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny wymagał uzupełnienia jedynie w niewielkim zakresie.

Na wstępie podkreślić należy, że nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu, iż nie rozpoznał istoty sprawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy Sąd I instancji nie orzekł merytorycznie o żądaniu strony, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego i w swoim rozstrzygnięciu

w istocie nie odniósł się do tego co było przedmiotem sprawy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 roku, sygn. akt II CKN 897/97, LexOmega; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1998 roku, sygn. akt II CKN 838/97, Lex nr 50750; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1999 roku, sygn. akt III CKN 151/98, Lex nr 519260; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2002 roku, sygn. akt I CKN 486/00, Lex nr 54355; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2005 roku, sygn. akt III CK 161/05, Lex nr 178635; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2007 roku, sygn. akt I PK 140/07, LexOmega). Żaden z tych przypadków nie zachodził w rozpatrywanej sprawie. Przedstawiony

w apelacji wywód wskazuje, że zarzucając Sądowi I instancji nie rozpoznanie istoty sprawy, skarżący pozostaje w mylnym przekonaniu, że na podstawie art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy z dnia 5 marca 2009 roku między stronami niniejszego postępowania doszło do zawarcia warunkowej umowy sprzedaży wszystkich pozostałych w jego posiadaniu akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A.

w Ł.. Przedstawione stanowisko apelującego jest błędne.

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma Sąd I instancji wskazując, że w art. 2a ust. 6 umowy z dnia 5 marca 2009 roku strony procesu postanowiły, iż w przypadku zbywania przez powódkę pozostałych w jej posiadaniu akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. pozwanemu przysługiwać będzie prawo pierwszeństwa ich nabycia na warunkach przewidzianych w art. 2 przedmiotowej umowy. Natomiast w art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku między stronami postępowania doszło do zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży akcji, na mocy której pozwany zobowiązał się w przypadku zbywania przez powódkę wszystkich lub części pozostałych w jej posiadaniu akcji do

ich nabycia na zasadach ustalonych w art. 2 niniejszej umowy. Powyższe stanowisko Sądu Okręgowego będzie przedmiotem wnikliwej analizy w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Prawidłowe rozpoznanie niniejszej sprawy wymaga w pierwszej kolejności poczynienia kilku uwag natury ogólnej odnośnie zbycia akcji imiennych spółki akcyjnej. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że w spółce akcyjnej zgodnie z art. 334 § 1 k.s.h. akcje mogą być imienne lub na okaziciela. Ponieważ w Przedsiębiorstwie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. wszystkie akcje są akcjami imiennymi, Sąd Odwoławczy w swoich rozważaniach pominął problematykę zbycia akcji na okaziciela. Zgodnie z art. 337 § 1 k.s.h. akcje są zbywalne. Zbycie akcji polega na przeniesieniu praw z akcji przez akcjonariusza na rzecz osoby trzeciej, która staje się podmiotem praw inkorporowanych w akcji (A. Kidyba: Komentarz do art. 337 Kodeksu spółek handlowych, stan prawny na dzień 1 lipca 2011 roku, LexOmega dla Sędziów). Na podstawie art. 337 § 2 k.s.h. statut spółki może uzależnić rozporządzenie akcjami imiennymi od zgody spółki albo w inny sposób ograniczyć możliwość rozporządzania akcjami imiennymi. Taka sytuacja ma miejsce w rozstrzyganej sprawie, bowiem w myśl § 12 ust. 1 statutu Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. zamiar zbycia akcji wymaga pisemnego zawiadomienia Rady Nadzorczej celem uzyskania zezwolenia. Zezwolenie udzielane jest przez Radę Nadzorczą w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Nie ulega wątpliwości, że do zbycia akcji może dojść między innymi na skutek zawarcia umowy sprzedaży. Zgodnie z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Do zawarcia umowy sprzedaży akcji może dojść z zastrzeżeniem warunku. Możliwe jest także zawarcie przedwstępnej umowy sprzedaży akcji. Zawarcie warunkowej umowy sprzedaży akcji, jak również zawarcie przedwstępnej umowy sprzedaży akcji będzie uzasadnione w szczególności w sytuacji, w której statut spółki wprowadza ograniczenia w zbywaniu akcji imiennych. Zgodnie z art. 339 k.s.h. przeniesienie akcji imiennej następuje przez pisemne oświadczenie albo na samym dokumencie akcji, albo w osobnym dokumencie oraz wymaga przeniesienia akcji. Zatem do przeniesienia akcji imiennej potrzebne jest złożenie oświadczenia albo na samej akcji, albo także w odrębnym dokumencie, a ponadto przeniesienia posiadania akcji w jednej ze znanych prawu polskiemu sposobów przeniesienia posiadania (art. 348 – 351 k.c.), które obejmują także inne sposoby poza prostym wręczeniem (traditio corporalis). Ponieważ przeniesienie akcji imiennej nie stanowi czynności realnej w konsekwencji możliwy jest obrót akcjami imiennymi znajdującymi się w posiadaniu zależnym lub dzierżeniu osoby trzeciej (np. spółki), bez konieczności wręczenia nabywcy dokumentu akcji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 roku, sygn. akt V CK 583/04, LEX nr 157000).

W rozpoznawanej sprawie powód do dnia 5 marca 2009 roku był właścicielem następujących akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A.

w Ł.: 3.000 akcji serii (...) od numeru (...) do numeru (...) i 500 akcji serii B2 od numeru (...) do numeru (...).

W dniu 5 marca 2009 roku strony procesu zawarły umowę opatrzoną tytułem „umowa sprzedaży akcji”. Zgodnie z art. 2 ust. 1 przedmiotowej umowy z dnia 5 marca 2009 roku powód zobowiązał się sprzedać pozwanemu 1250 sztuk akcji (...) S.A. serii (...) od numeru (...) do (...) oraz 500 sztuk akcji (...) S.A. serii B2 od numeru (...) do (...), a pozwany zobowiązał się kupić ww. akcje od powoda, za cenę od 40zł do 101 zł za jedną akcję, płatną w ratach. Zgodnie zaś z art. 2a ust. 6 umowy z dnia 5 marca 2009 roku w przypadku zbycia przez powoda pozostałych w jej posiadaniu akcji (...) S.A., pozwanemu przysługiwać będzie prawo pierwszeństwa ich nabycia na warunkach przewidzianych w art. 2 niniejszej umowy. Oświadczenie o skorzystaniu z prawa pierwszeństwa pozwany wykona w terminie 7 dni od dnia uzyskania pisemnej informacji o woli zbycia akcji. Natomiast w myśl art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku w przypadku zbywania przez powoda wszystkich lub części pozostałych w jego posiadaniu akcji, po upływie trzech lat od dnia zawarcia niniejszej umowy, pozwany zobowiązuje się do ich nabycia na zasadach ustalonych w art. 2 niniejszej umowy, z zastrzeżeniem, iż płatność pierwszej raty nastąpi w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez pozwanego informacji o ilości i serii sprzedawanych akcji oraz z zastrzeżeniem, że płatność drugiej raty nastąpi w ciągu 30 dni od daty zgłoszenia żądania zapłaty drugiej raty. W takiej sytuacji przeniesienie własności akcji nastąpi nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania przez powódkę kwoty I raty.

Z kolej w art. 2a ust. 8 umowy z dnia 5 marca 2009 roku wskazano, że pozwany jest zobowiązany do zakupu pozostałych akcji, o których mowa w ust. 6, po upływie 3 lat od dnia złożenia niniejszej oferty i nie wcześniej niż od daty zgłoszenia żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji.

Między stronami procesu nie było sporu co do tego, że na podstawie umowy z dnia 5 marca 2009 roku powód zbył na rzecz pozwanego część posiadanych przez siebie akcji imiennych (...) S.A., wskazanych w art. 2 ust. 1 przedmiotowej umowy. Na etapie postępowania apelacyjnego rozstrzygnięcia wymagała natomiast kwestia czy w oparciu o art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy z dnia 5 marca 2009 roku doszło do zawarcia między stronami procesu warunkowej umowy sprzedaży pozostałych w posiadaniu powódki akcji, zgodnie ze stanowiskiem skarżącej.

W ocenie Sądu Okręgowego w art. 2a ust. 6 umowy z dnia 5 marca 2009 roku strony ustaliły, że pozwanemu przysługiwać będzie prawo pierwszeństwa nabycia od powoda pozostałych w jego posiadaniu akcji. Natomiast w art. 2a ust. 7 przedmiotowej umowy z dnia 5 marca 2009 roku strony zawarły umowę przedwstępnej sprzedaży akcji. Wniosek ten wynika wprost z literalnego brzmienia wskazanego art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy z dnia 5 marca 2009 roku. Nie sposób zaś zgodzić się ze stanowiskiem apelującego jakoby w art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy z dnia 5 marca 2009 roku między stronami doszło do zawarcia warunkowej umowy sprzedaży wszystkich pozostałych w posiadaniu powoda akcji.

Zgodnie z art. 389 § 1 k.c. umowa, przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy (umowa przedwstępna), powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Natomiast zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać

i zapłacić sprzedawcy cenę. Istotna różnica pomiędzy umową przedwstepną i umową sprzedaży polega zatem na tym, że umowa przedwstepna zobowiązuje jedynie do zawarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży, zaś umowa sprzedaży zobowiązuje sprzedawcę do przeniesienia własności i wydania rzeczy (o ile strony w umowie inaczej nie postanowią). Zgodnie z treścią art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku: „[...] w przypadku zbywania przez Sprzedającego [powoda] wszystkich lub części pozostałych w jego posiadaniu akcji, po upływie trzech lat od dnia zawarcia niniejszej umowy, (...) S.A. [pozwany] zobowiązuje się do ich nabycia na zasadach ustalonych w art. 2 niniejszej umowy [...]”. Z literalnego brzmienia wskazanego art. 2a ust. 7 przedmiotowej umowy z dnia 5 marca 2009 roku wynika jedynie zobowiązanie pozwanego do nabycia pozostałych w posiadaniu powoda akcji na zasadach ustalonych w art. 2 tejże umowy, jeżeli powód zdecyduje się na ich zbycie. Wykładnia literalna nie pozwala zatem na uznanie, że w art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku doszło do zawarcia warunkowej umowy sprzedaży pozostałych akcji należących do powódki. Wręcz przeciwnie, treść art. 2a ust. 7 przedmiotowej umowy jednoznacznie świadczy o tym, że między stronami procesu doszło do zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży akcji, na mocy której pozwany zobowiązał się w przypadku zbywania przez powoda wszystkich lub części pozostałych w jej posiadaniu akcji do ich nabycia na zasadach ustalonych w art. 2 niniejszej umowy. Teza jakoby w art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku doszło do zawarcia warunkowej umowy sprzedaży jest chybiona. Wskazać należy, że umowa z dnia 5 marca 2009 roku została sporządzona przez profesjonalistów, co zostało wprost przyznane przez powoda na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2014 roku (k. 82). Zatem jeżeli rzeczywistą wolą stron w chwili zawarcia umowy z dnia 5 marca 2009 roku była chęć zawarcia warunkowej umowy sprzedaży pozostałych

w posiadaniu powoda akcji, to art. 2a ust. 7 umowy otrzymałby zupełnie inne brzemienie, zbliżone do treści art. 2 tejże umowy, co jednak nie nastąpiło. Nadto podnieść należy, że stanowisko skarżącego przedstawione w treści wniesionego środka zaskarżenia jest niespójne, bowiem z jednej strony skarżący twierdzi, że intencją stron nie było stworzenie zapewnienia zawarcia umowy przyrzeczonej, lecz już w dacie zawarcia umowy z dnia 5 marca 2009 roku strony złożyły oświadczenia definitywne i ostateczne, z drugiej zaś strony apelujący utrzymuje jakoby powstanie skutku rozporządzającego uzależnione zostało od zdarzenia przyszłego

i niepewnego (warunku) między innymi w postaci woli zbycia przez powoda pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A. Przedstawiona argumentacja jest nielogiczna. Nasuwa się pytanie, że skoro już w dacie zawarcia umowy strony

miały rzekomo złożyć oświadczenia definitywne i ostateczne, to dlaczego zastrzeżono warunek w postaci chęci zbycia przez powoda pozostałych posiadanych przez niego akcji.

Analiza akt sprawy skłania do wniosku, że co najmniej do dnia 3 września 2013 roku powód uważał, iż między stronami procesu nie doszło do zawarcia żadnej warunkowej umowy sprzedaży pozostałych w jej posiadaniu akcji (to jest akcji, które nie zostały wymienione w art. 2 umowy z dnia 5 marca 2009 roku); dopiero w późniejszym okresie powód zmienił swoje stanowisko. Wyjaśnić bowiem należy, że powód pismem z dnia 3 września 2013 roku (k. 20) wezwał pozwanego do nabycia pozostałych posiadanych przez niego akcji (...) S.A. seria (...) od nr (...) do nr (...) w ilości 1750 sztuk. Powód nie zażądał natomiast od pozwanego, aby ten, w związku ze spełnieniem się wszystkich rzekomych warunków, zapłacił mu umówioną cenę.

Powyższej oceny nie jest wstanie podważyć treść złożonych przez powoda na rozprawie wyjaśnień, które w ocenie Sądu Okręgowego, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, zostały sformułowane wyłącznie dla potrzeb niniejszego procesu. Powód, jako strona postępowania jest bowiem żywo zainteresowany w uzyskaniu korzystnego dla niego rozstrzygnięcia, zatem jego wyjaśnienia powinny zostać poddane wnikliwej analizie. Przedstawione powyżej rozważania Sądu Okręgowego przeczą prawdziwości złożonych przez powoda wyjaśnień.

Reasumując, nie ma racji skarżący podnosząc jakoby w art. 2a ust. 6, 7 i 8 umowy z dnia 5 marca 2009 roku między stronami postępowania doszło do zawarcia warunkowej umowy sprzedaży wszystkich pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A., to jest akcji serii (...) od nr (...) do nr (...) w ilości 1750 sztuk. Zdaniem Sądu Odwoławczego w art. 2a ust. 7 przedmiotowej umowy strony zawarły przedwstępną umowę sprzedaży akcji.

Na marginesie poczynionych powyżej rozważań odnieść się należy do kwestii czy w art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku w sposób właściwy określono essentialia negotii (elementy przedmiotowo istotne) przyrzeczonej umowy sprzedaży akcji. Jak już wskazano zgodnie z art. 389 § 1 k.c. umowa przedwstępna powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Definicja umowy sprzedaży zawarta w art. 535 k.c. wskazuje jako postanowienia istotne tej umowy: strony, określone przez ich role w stosunku prawnym, oraz przedmioty ich wzajemnych świadczeń polegających na „daniu” (dare).

W ocenie Sądu Odwoławczego w art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku w sposób wystarczający określono wszystkie elementy przedmiotowo istotne przyrzeczonej umowy sprzedaży, w tym także dostatecznie zindywidualizowano przedmiot sprzedaży, to jest akcje. W treści art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku wskazano bowiem, że w przyrzeczonej umowie sprzedaży przedmiotem świadczenia powoda będzie sprzedaż pozostałych w jego posiadaniu akcji.

Powód do dnia 5 marca 2009 roku był posiadaczem 3.000 akcji serii (...) od numeru (...) do numeru (...) i 500 akcji serii B2 od numeru (...) do numeru (...), co wprost wynika z zaświadczenia znajdującego się w aktach sprawy na karcie 106, a nadto nie było kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Ponieważ powód sprzedał pozwanemu 1250 sztuk akcji (...) S.A. serii (...) od numeru (...) do (...) oraz 500 sztuk akcji (...) S.A. serii B2 od numeru (...) do (...), (art. 2 umowy z dnia 5 marca 2009 roku) w posiadaniu powoda pozostało 1750 sztuk akcji serii (...) od numeru (...) do numeru (...). Zatem strony umowy posługując się pojęciem „pozostałe w posiadaniu powódki akcje” musiały mieć pełną świadomość tego, o jakich akcjach jest mowa.

Mając na uwadze, że w art. 2a ust. 7 umowy z dnia 5 marca 2009 roku strony zawarły przedwstępną umowę sprzedaży akcji wskazać należy, że zgodnie z art. 390 § 3 zdanie 1 k.c. roszczenia z umowy przedwstępnej przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym umowa przyreczona miała być zawarta. W niniejszej sprawie, jak wynika z treści art. 2a ust. 7 i 8, do zawarcia umowy przyrzeczonej miało dojść po upływie trzech od zawarcia umowy z dnia 5 marca 2009 roku, a zatem po dniu 6 marca 2012 roku i jednocześnie nie wcześniej niż od dnia zgłoszenia żądania zapłaty II raty za pierwsze 50% sprzedanych akcji. Z żądaniem zapłaty II raty za 50% sprzedanych akcji powód wystąpił w piśmie opatrzonym datą 21 czerwca 2012 roku, z którym pozwany zapoznał się najpóźniej w dniu 26 czerwca 2012 roku, kiedy to udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie. Termin przedawnienia upłynął zatem w dniu

26 czerwca 2013 roku. Ponieważ powód wystąpił z pozwem w dniu 31 stycznia 2014 roku, czyli po upływie terminu przedawniania, zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że w rozstrzyganej sprawie pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia.

W tym miejscu podnieść należy, że nie ma racji apelujący podnosząc, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 236 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu z wezwania do spełnienia świadczenia z dnia 21 czerwca 2012 roku pomimo braku wydania postanowienia o dopuszczeniu wskazanego dowodu. Wskazać należy, że wprawdzie na rozprawie w dniu 4 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy postanowił nie uwzględnić wniosku pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z ww. dokumentu

(k. 108), uznając, że sporne okoliczności w sprawie zostały już wyjaśnione, jednakże na poprzednim terminie rozprawy, tj. w dniu 28 sierpnia 2014 r. Sąd I instancji dopuścił (k. 85) dowód z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy I Nc 9165/12 Sądu Rejonowego w Białymstoku, w których kartę nr 38 stanowi przedmiotowe wezwanie do spełnienia świadczenia z dnia 21 czerwca 2012 roku.

Z uwagi na powyższe za bezzasadny uznać należy również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 493 § 1 k.p.c.

Przechodząc do dalszych rozważań odnieść się należy do przysługującego pozwanemu prawa pierwszeństwa. W treści art. 2a ust. 6 umowy z dnia 5 marca 2009 roku strony wprost wskazały, że „[...] w przypadku zbywania przez Sprzedającego [powoda] pozostałych w jego posiadaniu akcji (...) S.A., (...) S.A. [pozwanemu] przysługiwać będzie prawo pierwszeństwa ich nabycia [...]”. Ponieważ umowa z dnia 5 marca 2009 roku została sporządzona przez profesjonalistów, o czym była już mowa powyżej, uznać należy, że skoro w treści wskazanego art. 2a ust. 6 wprost użyto terminu „prawo pierwszeństwa”, nie sposób przyjąć odmiennego i uznać na przykład, że w treści art. 2a ust. 6 przedmiotowej umowy mowa jest o prawie pierwokupu. Prawo pierwszeństwa jest to instytucja odmienna od prawa pierwokupu. Prawo pierwokupu zostało uregulowane

w Kodeksie cywilnym w art. 596 – 602. Natomiast prawo pierwszeństwa nie zostało kompleksowo uregulowane, przez co jego konstrukcja jest bardziej elastyczna

i zależna od woli stron. Prawo pierwszeństwa może zostać zastrzeżone dla każdego rodzaju umowy, w tym także umowy sprzedaży. Realizacja prawa pierwszeństwa wymaga jedynie poinformowania uprawnionego o zamiarze zawarcia określonej umowy (nie jest wymagane sporządzenie umowy przedwstępnej, a nawet nie jest konieczne określenie ceny zbycia). Uprawniony natomiast, składając oświadczenie

o wykonaniu prawa pierwszeństwa, w istocie składa jedynie ofertę zawarcia umowy. Dopiero w tym momencie rozpoczyna się negocjacja warunków umowy, a nie ma (jak to jest w przypadku prawa pierwokupu) jej automatycznego zawarcia. W niniejszej sprawie powód pismem z dnia 19 lipca 2013 roku (k. 15) zwrócił się do Przewodniczącego Rady Nadzorczej Przedsiębiorstwa (...) S.A. w Ł. o wyrażenie zgody na sprzedaż posiadanych 1750 sztuk akcji serii (...) od numeru (...) do (...) na rzecz pozwanego – (...) S.A.

w Ł.. Powód otrzymał wymaganą zgodę (k. 18-19). Następnie powód pismem

z dnia 3 września 2013 roku (k. 20) wezwał pozwanego do nabycia ww. akcji. Ponieważ powód nie wykazał, że w odpowiedzi na jego wezwanie z dnia 3 września 2013 roku pozwany złożył oświadczenie o skorzystaniu z prawa pierwszeństwa, nie znajduje podstaw twierdzenie apelującego jakoby między stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży ww. akcji, zwłaszcza w sposób dorozumiany.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych

w apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania apelacyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację, w oparciu

o art. 385 k.p.c., jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie

z wyrażoną w art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od powoda B. P. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 1.800 złotych. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 w zw.

z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).